

Proboha, pomyslela si Mae. Jsem v nebi.

Kampus byl rozlehlý a rozstrkaný do všech stran, a navíc divoce hýřil odstíny modré. Přesto se tu důkladně myslelo na každý detail a bylo znát, že budovy rostly pod nesmírně obratnými rukama. Na pozemku, kde kdysi bývala loděnice, pak autokino, pak bleší trh a nakonec rumišťe, se vlnily mírné zelené kopečky s fontánou od Calatravy uprostřed. Stoly s lavicemi uspořádané do soustředných kruhů doslova lákaly k pikniku. Nechyběly ani tenisové kurty, antukové i travnaté. A taky hřiště na volejbal, po kterém s pištěním pobíhaly děti z firemní školky a vlnily se jako voda. Mezi tím vším se samozřejmě taky pracovalo – čtyři sta akrů broušené oceli a skla, sídlo nejvlivnější společnosti na světě. Obloha nad ním byla modrá, bez mráčku.

Mae procházela areálem od parkoviště k hlavní budově a vší silou se snažila tvářit, že sem patří. Cesta se vinula mezi citronovníky a pomerančovými a nenápadně načervenalé kočičí hlavy tu a tam střídaly dlaždice s úpěnlivě inspirativními prohlášeními. „Neboj se snít,“ říkala písmena laserem vypálená do červeného kamene. „Zapoj se,“ psalo se na jiné. Počítaly se na

desítky: „Hledej sounáležitost.“ „Inovuj.“ „Zapoj fantazii.“ Jen tak tak že nešlápla na ruku muži v šedivé kombinéze. Zrovna pokládal novou dlaždici s nápisem „Dýchej.“

Bylo slunečné červnové pondělí a Mae se zastavila před hlavním vchodem, přímo pod logem vyleptaným do skla. Společnost sice existovala teprve necelých šest let, ale její jméno a logo – kruh s propletenou sítí uvnitř a malým písmenem „c“ uprostřed – se stihlo zařadit mezi nejznámější na světě. Tady v hlavním kampusu pracovalo přes deset tisíc lidí, ale Circle měl pobočky po celém světě a nabíral týdně stovky nových mladých nadaných mozků. Čtyři roky za sebou získal titul nejuznávanější společnosti na světě.

Mae by si bývala ani nepomyslela, že by na takovém místě mohla někdy pracovat, nebýt Annie. O dva roky starší Annie s ní tři semestry na vysoké bydlela na koleji, v ohyzdné budově obyvatelné jen díky neobyčejnému poutu, které si mezi sebou vytvořily. Trochu kamarádky, trochu sestry a trochu sestřenice, které toužily být sestrami a které nemohlo nikdy nic rozdělit. Ještě spolu nebydlely ani měsíc a Mae jednou navečer, ztrhaná chřipkou a vyhladovělá, při závěrečných zkouškách omdlela a zlomila si čelist. Annie ji předtím nabádala, ať zůstane v posteli, ale Mae si místo toho došla do supermarketu pro kofeinové tabletky a vzbudila se na chodníku pod stromem. Annie ji odvezla do nemocnice a počkala, než jí sdrátují čelist. Zůstala u ní i potom, celou noc prospala vedle ní na dřevěné židli a pak se o ni doma několik dní starala a krmila ji brčkem. Byl to od ní projev krajní obětavosti a nesmírných schopností, jaké Mae u nikoho v jejím věku nikdy nezažila, a tak v sobě Mae našla k Annie oddanost, jakou by nikdy nečekala.

Zatímco Mae pořád trčela na Carletonu a pendlovala mezi obory, od dějin umění přes marketing po psychologii – nakonec vystudovala psychologii, přestože se jí nehodlala nikdy věnovat –, Annie si dodělala MBA na Stanfordu a lanařila ji kdekteřá firma, ale ze všech nejvíc Circle, a tak pouhých pár

dní po promoci zakotvila tady. Teď zastávala honosnou funkci – Manažerka zajišťování budoucnosti, jak sama žertovala – a přemlouvala Mae, aby se ucházela o místo ve firmě. Mae ji poslechla, a přestože Annie tvrdila, že za ni neztratila ani slovo, Mae byla přesvědčená o opaku a byla jí nesmírně zavázaná. Milion, miliarda lidí toužila dostat se tam, kde teď byla Mae, vstupovat do atria, deset metrů vysokého a protkaného paprsky kalifornského světla, v první den práce pro jedinou společnost, která doopravdy něco znamenala.

Zatlačila do těžkých dveří. Vstupní hala byla dlouhá jako promenáda a vysoká jako katedrála. Všude nad ní byly vidět kanceláře, čtyři patra po obou stranách, všechny stěny prosklené. Zamotala se jí hlava, a tak ji sklonila a v čistou lesklé podlaze uviděla odraz své tváře s ustaraným výrazem. Ucítila, že za ní někdo stojí, a přinutila ústa k úsměvu.

„Ty budeš nejspíš Mae.“

Mae se obrátila a před sebou měla hlavu krásné mladé ženy a pod ní šarlatový šátek a bílou hedvábnou blůzu.

„Já jsem Renata,“ řekla.

„Ahoj Renato. Já hledám –“

„Annie. Víím. Už jde.“ Od Renatina ucha se ozval jakýsi zvuk, digitální žbluňknutí. „Přesněji...“ Renata se dívala na Mae, ale viděla něco jiného. Nějaké rozhraní na sítnici, odhadla Mae. Další ze zdejších vynálezů.

„Je v Divokém západě,“ dokončila Renata, když znovu zaostřila na Mae, „ale bude tu za chvíli.“

Mae se usmála. „Doufám, že má nějaký suchary a pořádnou kobylu.“

Renata se zdvořile usmála, ale nic víc. Mae věděla, že firma jednotlivé části kampusu pojmenovala po historických obdobích. Alespoň trochu tak obrovskému prostoru dodali na útulnosti a částečně ho zbavili korporátní atmosféry. Bylo to lepší než budova 3B-Východ, kde Mae pracovala předtím. Naposledy šla do práce v rodném městě před pouhými třemi

týdny – její výpověď je omráčila –, ale jí už teď připadalo neuvěřitelné, že tam promrhala takový kus života. Patří jim to, říkala si Mae, celému tomu gulagu a všemu, co představuje.

Renata stále do sluchátka dostávala jakési zprávy. „Počkej chvíli,“ ozvala se, „teď mi říká, že se ještě nemůže utrhnout.“ Zářivě se na Mae usmála. „Tak já tě zatím zavedu k tvému stolu, co ty na to? Prý tam za tebou tak za hodinu přijde.“

K tvému stolu, na ta slova Mae projela vlna rozechvění a okamžitě jí na mysl přišel otec. Byl na ni pyšný. Moc pyšný, zdůrazňoval v hlasové zprávě, kterou jí nechal ve čtyři hodiny ráno. Poslechla si ji, až když vstala. Moc a moc pyšný, říkal a hlas se mu u toho zadrhl. Mae byla dva roky po škole, a už byla zaměstnaná v Circlu, platili jí zdravotní pojištění, měla byt ve městě a nevisela rodičům na krku. Ostatně ti měli svých starostí dost.

Mae vyšla za Renatou z atria. Na trávníku pod strakatým světlem seděla na umělém návršíčku mladá dvojice. V ruce měli jakýsi průhledný tablet a o čemsi zapáleně diskutovali.

„Budeš sedět tamhle v Renesanci,“ řekla Renata a ukázala přes trávník k budově ze skla a zoxidované mědi. „Tam pracují všichni z Péče o zákazníky. Už jsi tu někdy byla?“

Mae přikývla. „Byla. Hned několikrát, ale v téhle budově ještě ne.“

„Takže jsi viděla bazén a sportoviště.“ Renata mávla rukou k modrému rovnoběžníku a zkosené budově tělocvičny za ním. „Tamhle se cvičí jóga, crossfit, pilates, můžeš si tam zajít na masáž nebo na spinning. Na spinning prý chodíš, ne? Vzadu je hřiště na bocciu a nově i na tetherball. Hned za trávníkem je bufet...“ Renata ukázala na svěže zelenou plochu, kde se slunilo několik lidí v kalhotách, košilích a kostýmcích. „A už jsme tady.“

Stály před Renesancí, další budovou s dvanáctimetrovým atriem, nad nímž se zvolna otáčela mobilní socha od Alexandra Caldera.

„Caldera miluju,“ řekla Mae.

Renata se usmála. „Já vím.“ Obě se na instalaci zadívaly. „Tohle viselo ve francouzském parlamentu. Nebo možná něco podobného.“

Vítr, který za nimi zavanul dovnitř, sochu natočil tak, že její rameno ukazovalo na Mae, jako by ji osobně vítalo. Renata ji vzala za loket. „Tak půjdeme? Tudy.“

Vešly do výtahu se stěnami z mírně naoranžovělého skla. Uvnitř se s blikáním rozsvítilo a Mae na stěnách uviděla své jméno a vedle něj fotku ze školní ročenky. *Vítej, Mae Hollandová*. Mae uniklo z hrdla drobné heknutí. Tu fotografii léta neviděla, a byla za to dost ráda. Určitě ji někde vyhrabala Annie. Na podobence byla skutečně Mae – její široká ústa s úzkými rty, olivová kůže, černé vlasy, ale na téhle fotce jí vystoupilé lícní kosti dodávaly strohé vzezření, její hnědé oči se neusmívaly, byly drobné a chladné, připravené k boji. Od doby, kdy fotografie vznikla – to jí bylo osmnáct, byla rozhněvaná a nejistá –, Mae nabrala tolik potřebná kila, její výraz změkkl a získal křivky, jež přitahovaly pozornost mužů nejrůznějšího věku i pohnutek. Už od střední školy se snažila být otevřenější a vstřícnější, a když před sebou viděla doklad doby dávno minulé, kdy si o světě myslela jen to nejhorší, vyvedlo ji to z míry. Právě když měla pocit, že už ten pohled dál nesnese, fotografie zmizela.

„Jo, všechno je tu na senzory,“ odušila Renata. „Výtah zjistí tvou totožnost a pak tě pozdraví. Tu fotku máme od Annie. Asi jste hodně dobré kamarádky, když má tvou fotku ze střední. No, na každý pád doufám, že ti to nevadí. Předvádíme to hlavně návštěvám, na většinu to udělá dojem.“

Zatímco výtah stoupal, na stěnách se střídaly vybrané denní činnosti, obrázky a text přecházely z jednoho panelu na druhý. Každé sdělení provázelo video, fotografie, animace a hudba. V poledne se měl promítat film *Koyaanisqatsi*, v jednu se ko-nala ukázka automasáže, ve tři pak zdravotní posilování. V půl

sedmé bude na radnici setkání s prošedivělým, ale mladým kongresmanem, kterého Mae neznala. Promítali ho na dveře výtahu, jak mluví kdesi na pódiu, za ním se třepotají vlajky a on s vyhrnutými rukávy snažně zatíná ruce v pěst.

Dveře se otevřely a rozřaly kongresmana vejspůl.

„Tak jsme tady,“ prohlásila Renata a vykročila na úzkou mřížovanou ocelovou lávku. Mae se podívala pod nohy a útroby se jí sevřely. Viděla čtyři patra dolů, až do přizemí.

Pokusila se o nenucený tón: „Sem asi nedáváte nikoho, kdo trpí závratěmi.“

Renata se zastavila a obrátila se na ni, ve tváři upřímné znepekorení. „Samozřejmě že ne. Ale v tvém profilu stojí –“

„Ne, ne,“ honem ji přerušila Mae. „To je dobrý.“

„Počkej, můžeme tě přestěhovat níž, jestli –“

„To je dobrý, vážně. Úplně v pohodě. Omlouvám se, byl to jen vtíp.“

Renata byla viditelně otřesená. „No dobře. Ale kdyby něco, tak řekni.“

„Řeknu.“

„Určitě? Annie by se zlobila, kdybich se o tebe nepostarala.“

„Určitě. Přísahám,“ ujistila ji Mae a usmála se. Renata se vzpamatovala a šla dál.

Lávka vedla do hlavní části patra, rozlehlého proskleného prostoru rozpůleného dlouhou chodbou. Po obou stranách se táhly kanceláře a skrz sklo bylo vidět jejich osazenstvo. Všichni si své pracovní místo vyzdobili pečlivě, ale vkusně – jedna kancelář byla plná jachtařských propriet, zavěšených na odhalených trámech a zdánlivě se vznášejících ve vzduchu, v jiné byly rozestavené bonsaje. Prošly kolem kuchyňky – skříňky i poličky ze skla, magnetické příbory v sevřeném útvaru přicvaknuté k ledničce, všechno osvětlené ručně foukaným lustrem s různobarevnými žárovkami a oranžovým, broskvovým a růžovým ramenem.

„Tak jsme tady.“

Zastavily se u kóje, šedé a malé a polepené materiálem, který připomínal syntetické plátno. Mae zaváhala. Kóje vypadala přesně jako ta, ve které pracovala posledního půldruhého roku. Byla to první věc, kterou tu převzali beze změn, první věc, která nějak upomínala na minulost. Stěny byly potažené – Mae nevěřila svým očím – pytlovinou.

Mae věděla, že ji Renata pozoruje a že její výraz prozrazuje úděš. *Usměj se*, poručila si. *Usměj se*.

„Bude ti to vyhovovat?“ zeptala se jí Renata a očima jí těkala sem tam po celém obličejí.

Mae přinutila rty k výrazu určitého uspokojení. „Naprosto. Vypadá to dobře.“

Tohle tedy nečekala.

„Výborně. Já půjdu, ať se tu můžeš v klidu porozhlédnout, a co nevidět přijde Denise s Josiahem, všechno ti ukážou a pomůžou ti se zabydlováním.“

Mae znovu roztáhla ústa do úsměvu, Renata se obrátila a odešla. Mae se posadila a zjistila, že opěradlo židle je naložené a všechna kolečka nejspíš zaseknutá. Na stole stál počítač, ale byl to předpotopní model, jaký nikde jinde v budově neviděla. Mae byla bezradná a její nálada se propadala do téže propasti, ve které trčela posledních pár let.

Pracoval vůbec ještě někdo v technických službách? A jak k té práci přišla Mae? Jak ji mohla snést? Když se jí někdo zeptal na práci, radši zalhala, že je nezaměstnaná. Bylo by jí líp, kdyby pracovala kdekoli jinde, jen ne ve svém rodném městě?

Po nějakých šesti letech nenávidění Longfieldu, proklínání rodičů, že se sem přestěhovali, a žehrání na to, co všecko tu chybí – zábava, restaurace, osvětlené duše –, se Mae nedávno rozhodla, že na něj bude vzpomínat s určitou něhou. Longfield byl malé městečko mezi Fresnem a Tranquility, které v roce 1866 založil a pojmenoval jistý prostoduchý farmář. O sto padesát let později se počet obyvatel vyšplhal na necelé dva tisíce

duší, z nichž většina pracovala ve Fresnu, nějakých dvacet mil odtud. Bydlení v Longfieldu bylo laciné a rodiče Maeiných kamarádek byli hlídači, učitelky a kamionáči se zálibou v lovu. Když Mae dokončila školu, byla jedna z dvanácti, kteří odešli na vysokou, a jako jediná se stěhovala na východ od Colorada. Ničilo ji, že to nechala zajít tak daleko a pohltily ji dluhy, takže se nakonec musela vrátit a nastoupit do místních technických služeb. Ničilo to i její rodiče, přestože ti se navenek tvářili, že udělala správnou věc, když využila slušné příležitosti a začala dluhy splácet.

Budova 3B-Východ nebyla nic než žalostná betonová krychle s tenkými svislými štěrbinami místo oken. Uvnitř byla většina stěn ze škvárobetonových tvárníc a všude bylo vymalováno mdlou zelenou barvou. Pracovat tady bylo jako pracovat v šatnách. Mae byla o nějakých deset let mladší než kdokoli jiný v budově, a i třicátníci tu byli z jiného století. Žasli nad jejími počítačovými dovednostmi, které byly mezi jejími známými naprosto základní a běžné. Kolegové byli u vytržení. Říkali jí Černý blesk, což byla slabomyslná narážka na její vlasy, a tvrdili jí, že ji v kanceláři čeká poměrně slušná budoucnost, pokud si povede dobře. Za čtyři pět let by prý mohla řídit IT oddělení pro celou stanici! Její rozčilení bylo bezbřehé. Kvůli takovéhle práci tedy na vysokou školu nešla a nedala 234 tisíc dolarů za elitní humanitní vzdělání. Ale byla to práce a ona potřebovala peníze. Její studentské půjčky byly nenasytné a každý měsíc vyžadovaly krmení, a tak práci a peníze vzala a přitom se rozhlížela po zelenějších pastvinách.

Jejíím přímým nadřízeným byl nějaký Kevin, který oficiálně pracoval jako hlavní technik, ale jakýmsi podivným nedopatřením o technických věcech nevěděl ani zbla. Vyznal se v kabelech a rozbočovačích, ale měl si ve sklepě štelovat vlastnoručně vyrobenou vysílačku, a ne dělat nadřízeného Mae. Dennodenně, měsíc co měsíc nosil tutéž košili s krátkými rukávy a stejnou rezavou kravatu. Představoval otřesný útok na

smysly, z úst mu páchlo po šunce, pod nosem mu trčel vzdorný knír, který vypadal, jako by mu z neustále rozšířených nosder vyčuhovaly dvě pracky mířící na jihovýchod a jihozápad.

Všechny ty poklesky by mu Mae odpustila, nebýt jeho upřímného dojmu, že jí na její práci záleží. Kevin věřil, že Mae, absolventka Carletonu s hlavou plnou velkých, zlatých snů, má zájem pracovat v technických službách. Že by jí vadilo, kdyby Kevinovi její výkon někdy připadal nedostatečný. To jí rozčilovalo.

Jak ji vždycky pozval dál, zavřel za ní dveře a sedl si na roh stolu – to bylo příšerné. Víte, proč jsem si vás zavola? zeptal se jí pokaždé, skoro jako kdyby ji zastavila hlídka na dálnici. Jindy, když byl s její prací ten den spokojený, udělal něco ještě horšího: pochválil ji. Nazval ji svou chráněnkou. To slovo miloval. Představoval ji tak návštěvám: „Tohle je Mae, moje chráněnka. Docela jí to pálí, většinou.“ Načež na ni mrkl, jako by byl kapitán a ona jeho první důstojnice a oba spolu zažili nejedno divoké dobrodružství a byli si navždy zavázáni. „Jestli si to nepokazí, čeká ji tady růžová budoucnost.“

Nesnášela to. Každý den, celý rok a půl, co v té práci strávila, přemýšlela, jestli by vážně mohla poprosit Annie o laskavost. Nikdy si nikomu o takové věci neříkala, nechtěla se nechat zachraňovat, tahat z bryndy. Byla v tom určitá potřeba, jistá ctizádostivost – ostré lokty, jak tomu říkával její otec –, kterou zdědila po rodičích. Oba byli nenápadní lidé, kteří se neradi pletli někomu do cesty, tiší a hrdí lidé, kteří si od nikoho nic nebrali.

A Mae byla taky taková. Jenže ta práce ji zkrivila, takže by udělala cokoli, jen aby mohla odejít. Všechno jí tu bylo odporné. Ty zelené tvárnice. Zásobník na vodu, vážně. Píchačky, bez legrace. Osvědčení o zásluhách, když někdo udělal něco, co se považovalo za výjimečné. A ta pracovní doba! Od devíti do pěti, vážně! Všechno jí to připadalo jako z jiné doby, z doby právem zapomenuté, a Mae měla pocit, že mrhá životem nejen

ona, ale celá firma, mrhá lidským potenciálem a brzdí otáčení zeměkoule. Kóje, kterou tam dostala, to vše ztělesňovala. Nízké stěny, které se měly postarat, aby se beze zbytku soustředila na práci, byly polepené pytlovinou, jako by ji jakýkoli jiný materiál mohl rozptylovat a odkazovat na přitažlivější způsoby, jak trávit čas. A tak strávila osmnáct měsíců v kanceláři, kde se měli zaměstnanci ze všech materiálů, jež nabízel člověk i příroda, od rána do večera dívat zrovna na pytlovinu. Na špinavou pytlovinu, neušlechtilou pytlovinu. Na hrubou pytlovinu, pytlovinu pro chudé, lacinou pytlovinu. Proboha, říkala si, když odtamtud odcházela, a slíbila si, že se na tu látku už nikdy nepodívá, natož aby se jí dotkla nebo třeba jen vzala na vědomí její existenci.

A taky nečekala, že ji ještě někdy spatří. Jak často, mimo devatenácté století, přesněji mimo koloniál z devatenáctého století, člověk potká pytlovinu? Mae předpokládala, že už na ni nikdy nenatrefí, ale teď ji měla před sebou, všude kolem sebe, dívala se na ni a cítila její zatuchlý pach a do očí jí vhrkly slzy. „Zasraná pytlovina,“ zamumlala si pro sebe.

Za sebou uslyšela povzdychnutí a pak někdo promluvil: „Tak si říkám, že to nebyl moc dobrý nápad.“

Mae se obrátila a před ní stála Annie, zaťaté pěsti v bok jako nasupené děčko. „Zasraná pytlovina,“ napodobila Maeino rozčilení a pak vybuchla smíchy. Když se uklidnila, vypravila ze sebe: „To bylo úžasný. Moc ti děkuju, Mae. Věděla jsem, že pytlovinu nenávidíš, ale zajímalo mě, jak moc. Promiň, že jsem tě skoro rozbřečela. Jéžíš.“

Mae se podívala na Renatu, která už měla obě ruce nad hlavou, jako by se vzdávala. „Můj nápad to nebyl!“ řekla. „To všecko Annie. Na mě se nezlob!“

Annie spokojeně vzdychla. „Musela jsem tu kóji koupit ve Walmartu, abys věděla. A ten počítač! Co mi to dalo práce, než jsem ho objevila na internetu. Říkala jsem si, že to všechno vyhrabeme někde ve sklepě, ale nelžu ti, v celém kampusu se

nenášlo nic, co by bylo dost staré a ošklivé. Panebože, to byl výraz, kdyby ses viděla.“

Mae bušilo srdce. „Ty jsi takovej pošuk.“

Annie předstírala zmatení. „Já? Já nejsem pošuk. Jsem báječná.“

„To snad není pravda, takový práce, jen abys mě dostala.“

„No, ale povedlo se to. Jak myslíš, že jsem se dostala tam, kde jsem? Chce to vymyslet plán a pak se ho držet.“ Znalecky na Mae mrkla a ta se chtě nechtě musela smát. Annie byla mágor. „A teď pojď. Všechno ti ukážu.“

Mae si cestou musela připomínat, že Annie neměla vždycky vysokou funkci ve společnosti, jako je Circle. Před pouhými čtyřmi lety byla Annie studentka, která nosila pánské flanelové tepláky na přednášky, na večeri i nahodilě schůzky. Jak říkal jeden z jejích kluků, a že jich bylo hodně, všichni monogamní a slušní, byla trubka. Ale mohla si to dovolit. Byla z bohaté rodiny, z několikáté generace vlivného rodu, a byla moc hezká, dolíčky ve tvářích a dlouhé řasy, a vlasy tak blondáté, že zkrátka musely být přírodní. Všichni ji znali jako nespoutanou holku, kterou když něco trápilo, tak nikdy ne dlouho. Ale taky byla trubka. Byla samá ruka, samá noha, a když mluvila, mávala rukama divoce a nebezpečně kolem sebe, a vyžívala se v bizarních konverzačních odbočkách a podivných obsesích – jeskyně, amatérská výroba parfémů, doo-wop. Přátelila se se všemi svými bývalými, s každou náhodnou známostí, s každým profesorem (všechny je osobně znala a posílala jim dárky). Nějakým způsobem byla zapojená do většiny školních klubů a akcí, a některé dokonce vedla, a přesto si našla dost času na svědomitou přípravu – vlastně všechno brala velmi svědomitě –, přičemž na párty se pak klidně ztrapnila, jen aby trochu rozproudila zábavu, a domů odcházela poslední. Nabízelo se jediné rozumné vysvětlení, a sice že nespala, ale tak to nebylo. Spala doslova

dekadentně, osm až deset hodin denně, usnula kdekoli – během třímínutové jízdy autem, v olezlém boxu bistra kousek od kampusu, u kdekoho na gauči, kdykoli.

Mae to všechno znala z první ruky, dělala Annie řidičku na dlouhých cestách po celé Minnesotě, Wisconsinu a Iowě na nespočetné a většinou bezvýznamné závody v přespolním běhu. Mae dostala příspěvek na školné na Carletonu, a tam se taky s Annie seznámila. Byla o dva roky starší a běhání jí šlo samo, ale na tom, jestli ona nebo celý tým vyhraje, jí záleželo jen někdy. Do jednoho závodu se Annie ponořila, dobírala si soupeře, posmívala se jejich dresům nebo výsledkům zkoušek, a jindy zase nejevila pražádný zájem o výsledek a byla jen ráda, že se jede. Na těch dlouhých cestách ve svém autě – radši ale byla, když řídila Mae – Annie vystrčila bosé nohy z okénka, mlela o míjející krajině a hodiny spekulovala o tom, co se asi děje v pokojích trenérů, manželského páru se stejným, skoro vojenským sestřihem. Mae se smála všemu, co Annie řekla, a aspoň tak nemusela myslet na závod, který na rozdíl od Annie musela vyhrát, nebo se v něm aspoň slušně umístit, aby obhájila stipendium. Přijely vždycky jen pár minut před startem a Annie nevěděla, který závod má běžet a jestli ho vůbec běžet chce.

Jak tedy bylo možné, že se tahle chaotická a směšná osoba, jež v kapse nosila kousek deky, kterou mívala jako dítě, v Circlu dostala tak rychle tak vysoko? Teď patřila ke čtyřiceti nejvýznamnějším postavám ve společnosti – Horním čtyřiceti – zasvěceným do těch nejtajnějších plánů a informací. Že dokázala prosadit, aby přijali Mae, a ani se přitom nezapotila? Že to stihla za pouhých pár týdnů od chvíle, kdy Mae konečně spolkla hrdost a požádala ji? Byl to jasný důkaz její vnitřní vůle, jakéhosi tajemného a zásadního smyslu pro osud. Navelek Annie nejevila žádné nápadné známky ctížádosti, ale Mae s jistotou věděla, že Annie svým způsobem trvala na tom, aby to dopadlo dobře, aby tuhle pozici získala, bez ohledu na to,

odkud přišla. I kdyby bývala byla slepá a vyrostla mezi ovčáky v sibiřské tundře, stejně by teď byla tady.

„Díky, Annie,“ řekla napůl nepřítomně.

Minuly několik zasedaček a společenských místností a procházely novou galerií, kde viselo půl tuctu Basquiátů, nedávno zakoupených z krachujícího muzea v Miami.

„Za málo,“ utrousila Annie. „Mrzí mě, že jsi v Péči o zákazníky. Vím, že to zní mizerně, ale začínala tam polovička lidí, kteří tu něco znamenají. Věříš mi?“

„Věřím.“

„To je dobře, je to totiž pravda.“

Vyšly z galerie do kantýny v druhém patře – „Skleněná jídelna, zní to hrozně, já vím,“ poznamenala Annie –, navržené tak, že zaměstnanci jedli v devíti různých patrech, přičemž veškeré stěny i podlahy byly ze skla. Na první pohled se zdálo, že tu obědvá stovka lidí vznášejících se ve vzduchu.

Pokračovaly skrz Půjčovnu, kde si mohl každý zaměstnanec zdarma půjčit všechno od kola přes dalekohled po rogallo, směrem k akváriu, které vymyslel jeden ze zakladatelů firmy. Zastavily se před nádrží, která jim sahala až po hlavu. Uvnitř bez zjevného důvodu nebo systému pomalu stoupaly a klesaly přízračné medúzy.

„Budu tě sledovat,“ prohlásila Annie, „a vždycky když uděláš něco skvělého, postarám se, aby se to všichni dozvěděli a tys tu nemusela trčet moc dlouho. Na postup se tu dá celkem spolehnout, a jak víš, na nové pozice hledáme lidi téměř bez výjimky interně. Takže se snaž, moc nevystřikuj bradu a budeš čubrnět, jak rychle se posuneš z Péče o zákazníky k něčemu vypečenějšímu.“

Mae se podívala Annie do očí, které se ve světle z akvária leskly. „Žádný strach. Já tady budu spokojená kdekoli.“

„Lepší stát na nejspodnější šprušli žebříku, na který chceš vylézt, než uprostřed žebříku, který tě nezajímá, no ne? Nějakýho zasranýho žebříku se šprušlema ze sraček?“